

Scan the QR code to see where this took place

Oud Amsterdam in kleur

Kijk door de ogen van de fotograaf en reis terug in de tijd naar een stad zoals die ooit werkelijk gezien werd. Hij zag de wereld niet in zwart-wit, maar in kleur. Kleur die de straten, grachten en mensen tot leven bracht. Zwart-wit was slechts een technische beperking van zijn tijd.

De fotograaf was een man die Amsterdam in ‘full colour’ beleefde, maar gedwongen werd de stad in grijstinten vast te leggen. Voor hem was de zwart-witfotografie van de 19e eeuw geen artistieke keuze, maar een technische grens waar hij telkens tegenaan liep.

Dit boek laat het verleden opnieuw tot leven komen. De gebruikte foto's behoren tot het publiek domein en zijn met behulp van AI van kleur voorzien. Deze kleuren vormen een artistieke interpretatie van het verleden.

Old Amsterdam in Colour

See the city through the eyes of the photographer and travel back in time to experience it as it once truly was. He did not see the world in black and white, but in colour—vibrant tones that brought the streets, canals, and people to life. For him, black and white was never an artistic choice, but merely a technical constraint of the era.

While this photographer experienced Amsterdam in full colour, he was forced to capture his vision in monochrome. This book finally bridges that gap, bringing the past back to life. Using photographs from the public domain, carefully colourised through AI, we offer an artistic interpretation that honours the original spirit of these historic scenes.

Scan the QR code to see where this took place

Een portret van rijkdom en een verfijnde levensstijl in de statige lanen van de 19e-eeuwse dierentuin.

A portrait of wealth and a refined lifestyle, captured in the stately avenues of the 19th-century zoo.

Flaneren in Artis

Stel je voor: het is 1900 en je wandelt door Artis. Maar zomaar binnenlopen kon toen niet. De dierentuin was een besloten club voor de Amsterdamse elite. Geen losse kaartjes, maar een exclusief lidmaatschap gaf toegang tot deze ‘groene huiskamer’ van de stad.

De lanen vormden een ware catwalk. Bezoekers verschenen in hun mooiste kleding – hoeden, handschoenen en elegante japonnen – om te laten zien dat zij tot de ‘high society’ behoorden.

Met het Aquarium, destijds een technisch wereldwonder, en verschillende musea was Artis een centrum van kennis en moderniteit. Men kwam er niet alleen voor de dieren, maar ook om de wereld beter te begrijpen.

Terwijl elders in de stad de schoorstenen van de fabrieken rookten en de bedrijvigheid toenam, bood de Plantagebuurt een broodnodige groene long. Een portret in de statige lanen van Artis was hét bewijs van rijkdom, goede smaak en een verfijnde levensstijl.

Strolling in Artis

Around 1900, a visit to Artis was anything but casual. The zoological garden functioned as a private club for the city’s elite. Single tickets were not yet sold. Only exclusive membership granted access to what was famously known as the city’s ‘green drawing room’.

The tree-lined avenues served as a stage for social display. Visitors appeared in their finest attire, complete with hats, gloves, and elegant dresses, signalling their status within high society. With its aquarium—considered a technological marvel at the time—and its various museums, Artis was also a hub of knowledge and modernity. People came not only to observe animals but to gain a deeper understanding of the wide world.

While the air elsewhere in the city was thick with smoke from factories, the Plantage district offered a rare sense of calm and greenery. Having a portrait taken along these stately paths was a mark of wealth, taste, and refinement. Around 1900, Artis symbolised a confident Amsterdam, observing the world with both curiosity and pride.

Scan the QR code to see where this took place

Het Damrak in transitie

We kijken in noordelijke richting naar het Open Havenfront en het Centraal Station, terwijl de stad in razendsnel tempo moderniseert.

Rechts domineert een houten loods: het ‘tijdelijke’ postkantoor dat tussen 1890 en 1899 dienst deed als noodoplossing. Terwijl het monumentale Hoofdpostkantoor – het huidige Magna Plaza – werd gebouwd, werd de post bijna tien jaar lang vanuit deze barak afgehandeld.

Op de achtergrond rijst de toren van de Oude Kerk boven de stad uit. Het Damrak is hier net gedempt om de groeiende verkeersstroom naar het nieuwe Centraal Station (1889) te kunnen verwerken.

De dynamiek van de stad is tastbaar, maar moderne techniek laat nog even op zich wachten. Geen auto’s, maar een wirwar van handkarren, paard-en-wagens en de rails van de paardentram. De elektrische tram zou pas na de eeuwwisseling verschijnen. Het straatbeeld is streng en donker: bolhoeden, arbeiders petten en lange Victoriaanse rokken.

Transformation of the Damrak

In 1897, the Damrak revealed a city in the midst of a rapid transformation. Looking north, the view encompasses the Open Harbour Front and Central Station, with Amsterdam modernising at an unprecedented pace.

On the right stands a wooden structure: the ‘temporary’ post office, which served as a provisional solution between 1890 and 1899. While the monumental Main Post Office—now the Magna Plaza shopping centre—was under construction, postal services were operated from this modest building for nearly a decade.

In the distance, the tower of the Oude Kerk rises above the skyline. At this time, the Damrak had only recently been filled in to accommodate the increasing flow of traffic towards the new Central Station, which had been completed in 1889.

The city’s energy is palpable, yet the hallmarks of the modern age have yet to arrive. There are no motor cars, only handcarts, horse-drawn vehicles, and the tracks of the horse-drawn tram. The electric tram would not make its appearance until after the turn of the century. The street scene is formal and restrained, with bowler hats, workers' caps, and long, dark garments defining the urban rhythm of a bygone era.

Scan the QR code to see where this took place

De Dam en Zeemanshoop

Rond 1860 vormde de zuidzijde van de Dam het kloppend hart van Amsterdam. Twee markante gebouwen bepaalden hier het straatbeeld, elk met een eigen verhaal over de groei van de stad.

Het statige pand links was het hoofdkwartier van Zeemanshoop, een vereniging van koopvaardij kapiteins en officieren, opgericht in 1822. Het gebouw uit 1860, ontworpen door architect Adriaan Heijman, straalde in zijn eclectische stijl stabiliteit en zelfvertrouwen uit. Zeemanshoop fungeerde als een vroege vorm van verzekering voor weduwen en wezen, maar ook als sociëteit voor zeevarenden.

Vanaf het balkon hielden kapiteins de Dam nauwlettend in de gaten, op zoek naar het laatste handelsnieuws. De gevel werd bekroond door een beeld van de vrouwengestalte ‘Hoop’, leunend op een anker. In 1912 werd het pand gesloopt. Tegenwoordig staat hier het gebouw van Peek & Cloppenburg, waar nu ook Madame Tussauds is gevestigd.

Direct daarnaast, op de hoek van de Kalverstraat, stond het modehuis van textielhandelaar Alexander Heyman – niet te verwarren met de architect van het naastgelegen gebouw. De begane grond was vormgegeven met neogotische spitsbogen en gaf de winkel een modern en prestigieus karakter. Het pand kende echter een kort bestaan: al rond 1870 werd het gesloopt om plaats te maken voor De Groote Club, die hier nog altijd staat.

Dam Square and Zeemanshoop

Around 1860, the southern side of Dam Square formed the beating heart of Amsterdam. Two prominent buildings dominated the scene, each reflecting a different facet of the city’s rapid evolution.

The stately building on the left housed the Zeemanshoop ('Seamen's Hope') association, founded in 1822 by merchant captains and officers. Designed by architect Adriaan Heijman, the building's eclectic style radiated stability and prosperity. It served both as a social club for mariners and an early mutual aid society for widows and orphans. From its balcony, captains would survey the square, watching for the arrival of messengers with the latest trading news from the harbour.

Adjacent to it stood the fashion house of textile merchant Alexander Heyman, situated on the corner of Kalverstraat. Its neo-Gothic arches on the ground floor were a bold statement of modernity and prestige. However, the building was relatively short-lived; it was demolished around 1870 to make way for De Groote Club, the gentleman’s club that still occupies the site today.

Scan the QR code to see where this took place

Een zachte lentedag aan de Buiksloterdijk in 1894.

Jacob Olie, directeur van de Amsterdamse Ambachtsschool maar fotograaf in hart en nieren, staat op de Buiksloterdijk. Voor hem ontvouwt zich een wereld van water en hout, vastgelegd in de haarscherpe details van zijn glasplaten.

Rechts glinstert de Buikslotervaart, destijds een vitale levensader voor schuiten op weg naar het achterland. Aan de linkerzijde sieren karakteristieke gevels de dijk: een samenspel van zwaar baksteen en lichtgroen hout, een slimme architectonische oplossing voor de verraderlijke, slappe veengrond.

Maar het zijn de figuren die de foto haar ziel geven. Tussen de karren staan de ‘jongens Olie’. Zijn zonen – Jacob jr., Jan of de jonge Willem – waren zijn trouwe metgezellen. Ze sjouwden met de zware camera-uitrusting en fungeerden vaak als menselijke maat in hun vaders zorgvuldig gekozen composities.

Jacob Olie was geen broodfotograaf, maar een chroniqueur van een verdwijnende tijd. Dankzij de moderne techniek van de ‘droge plaat’ kon hij de stad uit trekken om deze rustieke momenten vast te leggen

A Mild Spring Day along the Buiksloterdijk, 1894

On a mild spring day in 1894, photographer Jacob Olie stands on the Buiksloterdijk. Before him stretches a landscape of water and timber, captured with the remarkable clarity of his glass plates.

To the right, the Buikslotervaart glistens; at the time, it was a vital lifeline for barges heading into the hinterland. To the left, characteristic facades adorn the dyke—a combination of heavy brick and light-green wood, a clever architectural solution for the treacherous, soft peat soil.

But it is the figures that give the photograph its soul. Standing amongst the carts are the ‘Olie boys’. His sons—Jacob Jr., Jan, or young Willem—were his faithful companions. They lugged the heavy camera equipment and often served as a human scale in their father’s carefully composed scenes.

Scan the QR code to see where this took place